

siger, er en ganske urimelig Ting. Ingen Regel bør gaa ud paa, at en Person kan stævnes og dømmes, saasnart det er vitteligt eller givet, at han ikke har kunnet faae at vide, at han er bleven stævnet, og det er det, *Wendingsforslaget* gaar ud paa, naar man ikke tager det *Underændringsforslag*, som er foreslaaet af os. Der er blevet sagt, ikke her i *Salen*, men det var paa *Tale i Udvalget* — jeg kan vel nævne det, siden den ærede *Ordfører* ogsaa har nævnet forskellige *Ytringer*, saaldre i *Udvalget* — der var *Tale om*, at det maatte være en *Pligt* for en Person, der reiser bort, at efterlade sin *Hige* eller *Andre Bæst* om, i *Tilfælde* af, at han skulde blive stævnet, at stille *Bud* til den og den *Sagfører*, der saa kunde varetage hans *Interesser*, eller han skulde i hvert *Fald* sikkre sig en *Fuldmægtig*, der kunde varetage hans *Interesser*, hvis han skulde blive stævnet. Den *Slags Ting* tror jeg ikke man kan forlange, og det har heller ikke været *Brug* hidtil. Jeg vil gjøre opmærksom paa, at det, som det ærede *Medlem* fra *Kallundborg* og jeg har foreslaaet i *Underændringsforslaget*, er det, som jeg maa anse for at være den *nøjgældende Ret*; thi det har i de mange *År*, jeg har procederet, altid været *Sædvane*, at naar *Stævningen* ikke blev *forlyndt* for *vedkommende Indstævnte*, men for en *trede Person* paa hans *Beqne*, og denne *trede Person* sagde, at den *Indstævnte* er *bortreist*, at *Vedkommende* ikke kunde *paatage sig* at *bringe ham Bæst*, for han *vidste ikke*, om han kom tilbage, saa har *Stævningen* ikke været *gyldig*, og saa maatte der stævnes igen. Det er mig bekendt, at man ved *Gjældscommissionen* har begyndt at *lempe paa dette* i de senere *År* af *formentlig praktiske Hensyn*, og at der er en *Højesteretsdom*, som *fortolkes* noget i den *Retning*, men det, som vi foreslaa indført, er i ethvert *Tilfælde* det, som har været den *gjældende Ret* i mange *År*, og som man har *befundet sig vel ved*. Det er den første *Betingelse*, den første *Forudsætning* i vor *Lovgivning*, at den, der stævnes, skal have *Ret* til at *værge sig*. At indføre i *Loven* en *Regel*, hvorefter man skal kunne lovligt stævne en Person, uagtet det er vitteligt, at han ikke har haft *Veilighed* til at *værge sig*, fordi han ikke har kunnet faae noget at vide om *Stævningen*, er efter min *Opfattelse* absolut *urigtigt*. Der er ogsaa blevet sagt, ikke her i *Dag* i *Tinget*, men ved en *anden Veilighed*, ved *Forhandlingerne* i *Udvalget*, at man kunde *hjelpe herpaa* ved en *Bevilling*; ja *Bevillinger*, det er jo *Undtagelser* fra den *almindelige Regel*, det er *Naadessager*; men man kan heller ikke hjælpe

paa det her omhandlede *Forhold* ved *Bevillinger*, undtagen man ligesom vil *foreskrive*, at der skal gives *fornöden Bevilling*, thi naar *Nogen* er stævnet for *Gjældscommissionen* og dømt, medens han er *borte* og ikke kan faae *Noget* at vide *derom*, er det ikke *Spøg* at *appellere* til *Højesteret*, naar han ikke kan faae *Bevilling* til at *fremsette nye Indsigelser* og *Benægtelser* og *fremføre nye Bevisligheder* og *derfor* faaer *Bevilling* til *fri Proces*. Det *Sidste* hører til. Lad os tage en *Sag* ved *Gjældscommissionen*, ved hvilken det *dreier sig* om mellem *200 Kr.* og *100 Kr.*, ja under *100 Kr.* Det kan da ikke *betale sig* at gaa til *Højesteret*, naar man ikke kan faae *fri Proces*. Dette var i det *Væsentlige*, hvad jeg havde at anføre. Jeg vil altsaa *gjentage*, at for alle de af den *højterede Justitsminister* stillede *Wendingsforslag* agter jeg at *stemme*, dels fordi jeg anser dem for *bedre* i *redaktionel Henseende*, og dels ogsaa, fordi de have *adskillig Betydning* i *Realiteten*. Tillige skal jeg anbefale det ærede *Ting* at *stemme* for det *Wendingsforslag*, som er stillet af det ærede *Medlem* fra *Kallundborg* og mig, et *Wendingsforslag*, jeg *gjentager* det, hvis *Hensigt* ene og alene er at *forhindre*, at man indfører en *Regel* om at kunne stævne en Person paa en *saadan Maade* og under *saadanne Omstændigheder*, at *Stævningen* skal anses for *gyldig*, uagtet det er vitteligt, at han ikke har kunnet faae at vide, at han er blevet stævnet og ikke har haft *nogensomhelst Veilighed* til at *værge sig*. Naar der blev *ansøgt* mod dette af den ærede *Ordfører*, at den *vedkommende Person* kunde give dem, som høre til hans *Husstand*, *Ordre* til at sige, at han ikke er *hjemme*, saa har det efter min *Mening* ikke det *Mindste* at *betyde*, saa meget mindre som *Lovforslaget* saa giver *Udgang* til, at man kan stævne den *Vedkommende* *gyldigt*, hvor man end *personlig* maatte træffe ham, naar *Stævningens Forlyndelse* i *Hjemmet* er *mislykket*.

Justitsministeren. (Nelleman):

Efter den udførlige *Diskussion*, der har fundet *Sted* og den *Fortlaring* af *Wendingsforslag* og *Underændringsforslag*, som foreligger allerede nu, kan jeg fatte mig temmelig *kort*. Jeg vil nærmest fremkomme med nogle *Ytringer* om mit *Forslag* under 2 c, idet det nemlig forekommer mig, at jeg har *mindre Opfordring* til at *udtale mig* om de andre *Wendingsforslag*, da, saavidt jeg har *forstaaet*, den ærede *Ordfører* for *Flertallet* (*Klein*) tiltraadte dem, og den ærede *Ordfører* for *Mindretallet* (*N. Sørensen*) ligeledes tiltraadte dem, hvorfor